

Selen glimmar blank och trind,
 Vattnet likt en spegel;
 Småningom uppblåser wind
 I de fallna segel;
 Wimpeln sträcks, och med en är
 Olle på en Hobbåt står;
 Kerstin ur Kajutan går,
 Sijuter lås och regel.

2

Stålet gnistrar, pipan länds,
 Olle klår sitt dra;
 Rodret wrides, skutan wänds,
 Gubben har att göra;
 Under skarpa ögonbryn
 Grinar han mot soln i Ryn;
 Kerstin, gubbens hjertegryn,
 Skall nu seglen föra.

3

Seglen fladdra, skutan går,
 Zerker tar sin lyra,
 Loran brummar, böljan slår,
 Allt med wäld och yra;
 Skutan knarkar, bräcklig, gles,
 Wimplens fläkt i toppen ses,
 Tuppen gol så sträf och bes.
 Nu slog klockan fyra.

No 73.

4

Moriez stöt åt dem i lurn,
 Som på stutan fara.
 Llle du, hvad kostar Tjern?
 Lyfna hvad de swara.
 Her hwar är ni hemma ni?
 Ifrån Lofdn komma wi
 Med Grönsaker, Eilleri,
 Mjöl och Äplen klara.

5

Si en Julle skymtar fram,
 Marjo äran lyftar,
 Med sin löfbrodd, mjöl och lam
 Hon åt tullen kostar,
 Har i lnd en bytta smör,
 Kersbärs-forgen frammanför;
 Marjo nu sin lofsång gör,
 Snypet sig och snyftar.

6

Ulla Winblad, skratta, flung,
 Spritt wid solens strålar,
 Jäspa ej, lös upp din pung,
 La fram band och nålar;
 Kasta din salopp igen,
 Guds du? Proffit lilla wär!
 Si der har du Besingen,
 Ordna trån och pålar.

7

Lilla Fästman på dig ser,
 Kom min Norström lilla,
 Sätt dig bredvid mej, sitt ner,
 Frätt din låga stilla;
 Vi ha alla lika rang.
 Lustigt! hör basunersklang.
 Proffit och Contentement!
 Dyrbar ögonwilla.

8

Kon i wassen stolt sin kropp,
 Snörd i wäta tågen,
 Bruna Oxen lastar opp
 Himmelsblåa wägen,
 Ringen står i härlighet,
 Kallswen dansar yr och fet,
 Håsten tumlar stolt och het,
 Swinet går i rågen.

9

Wid ett träd uppå en slätt
 Syns en stytt förbida
 Dagens gryning klar och lätt,
 Foglens sång och qwida;
 Bakom trädets tjocka slam
 Bössan syns och skymtar fram
 Hunden trogen som ett lam
 Står wid styttens sida.

Morgon-supen, Mowitz, går;
 Ljusligt tå jan swallar;
 Ser du Eensberg? Gutår?
 Hör hur folket trallar;
 Der framsätter en sin fot,
 Klotet påglorna står mot;
 Hör du dunsen af hans Plot
 Uti bergen skallar?

I en lössal fring ett stöp
 Några busar stratta.
 Nopa trumf, och allihop
 Uti stopet satta;
 Somliga med sträckta ben
 Sof va godt och snarka ren,
 Hvila bustrud mot en sten
 På en blomstermatta.

På den Klippa, der wid strand
 Ejlf Chinesen målar,
 Bildar af en näfva sand,
 Eldnsta blomster-pålar;
 Uti leret brännes in
 En Apelles pensel fin.
 Ulla Winblad, min Cousin!
 Ser du hur det prälar.

Säg du nu Mariaberg,
 Så se längre neder,
 Med en gul och bleknad färg
 Sig ett tjäll utbreder.
 Röntren glittra, kånnen I
 Ej Salpetersjuderi?
 En gång, Ulla, raillerie!
 Valten dit dig leder.

Fållom lodet på vårt djup,
 Jäska ej och nicka,
 Sof ej, öppna flaskan, sup,
 Bjud Wamsellen dricka;
 Walna Mowitz, ser du ej
 Lazarettens palats, så skj?
 Ålta näsan du på dej
 För hwar wacker flicka.

Tornens spetsar blänka ren,
 Kors och tupper glimma,
 Morgonrodnans flara sten
 Syns i watten strimma;
 Barnet leker gladt wid strand,
 Samlar stnar i sin hand,
 Slungar stenen dit ibland
 Der som gåsen simma.

Lofa tågen, seglen fall,
 Men syns Skinnarviken,
 Med dess Kojor och Castell,
 Branta berg och diken;
 Under små kolswarta tak
 Gnålla pumpor, eld och brak,
 Håsten skräcker foten spak,
 Gnåggar, rådd för spiken.

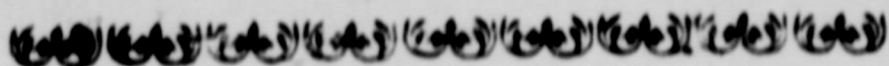
Med sitt klappträd ner wid strand
 Pigan står så låter,
 Knyter till sitt förkläds-band,
 Och sin barm upplåter;
 Parbent hon på bruggan står,
 Räkna slagen flockan står,
 Klitigt sig på benet flår,
 Svettig, sur och wåter.

Allstäds godt, men hemma bäst!
 Sagta låt oss unna
 Wattuldrarn med sin häst
 Hwålswa om sin tunna;
 Kärlet glittrar, hjulet går,
 Sprundet sprutar, hästen står.
 Om den pragt för dag står
 Sjunga de som tunna.

Jeppe tutar, trumman går,
 Bönflockan flämtar;
 Sotarn svart i skorsten står,
 Hwißlar, sjunger, skämtar;
 Bagarn sina forgar för,
 Smeden ren sin slåga rör,
 Men båd' Knekt och Granadör
 Wid gewäret flämtar.

Skynndom dit wår hydda fins,
 Gommom not och flöte;
 Stådt uti basun, och mins
 Detta glada möte.
 Farväl Jörgen, Truls och Hans!
 Farväl flickor, spel och dans!
 Ulla tog sin morten-frans
 Uti Neptuns flöte.

Norström stjelper sin peruk
 Af sin röda skalla,
 Och min Ulla blef och sjuk
 Låt sin hjortel falla,
 Klef så bredbent i paulun;
 Mowles efter med basun;
 Måka åt dig, Norström! Frun
 Hör ju till oss alla.

Wid wägen af den frösta ström,
Som tyckes kärlek, kärlek susa,
Låt omma känslor dig förtjusar,
Bar lycklig, älska, njut och dröm.

2

Men wet, den under kärleks twång,
Ack, hwilket twång! sig himnit gifwa,
Vår första känslan trogen blifwa;
Ty hjertat älskar blott en gång.

3

Sitt lugn den aldrig återsår,
Som mot en trogen skönhet bryter:
Om tusen band han sedan knuter,
Skall ångren följa i hans spår.

4

Ack nej! der bröst med bröst förent,
Sig i hwarannans känslor sluter,
Der hjertat utan måttnad njuter,
Och ndjet är, som ljuset, rent.

Sålas uti Huset N:o 21 wid Stortorget, hörnet af
Swartmangatan. Ödnt köpklåp wid porten.

SEDESÖLD, Ernst Ad. Detman, 1827